

Sessiz

Refika
Ayşegül
Uzun

—
Roman
—

 Doğan
SoLibri

Refika Ayşegül Uzun, 1987 yılında Ankara’da doğdu. Bilkent Üniversitesi Endüstri Mühendislięi’nden mezun olduktan sonra Bahçeşehir Üniversitesi’nde pazarlama alanında yüksek lisans yaptı. Hayatı boyunca edebiyat ve tiyatroyla ilgilenen Uzun’un muhtelif dergilerde yayımlanan edebiyat söyleşileri ve yazıları bulunmaktadır. Halen  zel sektörde çalışmalarını sürdürmektedir.

SESSİZ

Yazan: Refika Ayşegül Uzun

Yayına hazırlayan: Özgür Batur

Editör: Melisa Ceren Hasmeden

Yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Haziran 2025 / ISBN 978-625-8474-85-5

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Taylan Polat

Sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Baskı: Ayhan Matbaa Basım San. Tic. Ltd. Şti.

Mahmutbey Mah. 2622 Sok. No: 6/41

Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 445 32 38 / Faks (212) 445 05 63

Sertifika no: 44870

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Sessiz

Refika Ayşegül Uzun

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Tüm kız kardeşlerime...

Nostaljik bir toplantı odası. Gerçi nostaljik fazla romantik kalıyor bu oda için, çünkü odada antika ve eski kokan bir ton şey var, hele o tablo... Gerçekten 1920'lerde bile insanların nü resimler yapması çığır açıcı bir konu, neymiş bu tablo beş kuşaktır ailedeymiş de, kesinlikle sahip olunmalıymış da, mezatta resmen bir savaş başlamış ve sonunda bu odada yerini bulması için tabloya allah bilir ne kadar ödenmiş. Büyük, olabildiğince uçsuz bucaksız, kahverengi, sonu yok gibi bir ahşap toplantı masası. İçine gömüldüğün ve artık eskimiş çıkıntılarının rahatsız ettiği sandalyeler, onlar da kim bilir kaç senelik. Yani ne var şöyle metal bacakları olan fütürist ya da bembeyaz masiften bir masa kestirsen, bir gözü gönlü açılsa insanın. Belki üzerindeki nesneler de biraz renklense, zaten iş konuşuluyor bu odada, bir de bu eski püskü ya da onlara göre antika eşyalarla donatıp iç sıkmaya ne gerek var?

Haftalık toplantıya her zamanki vaktinde geldi aslında, insanların toplanmamış olması garip. Haluk Bey'in en son gelmesi şaşırtıcı değil, assolist sayılır ne de olsa ama diğerleri nerede? Belki on senedir burada bir şeylerle uğraşıyor olmasına rağmen nedense bu odanın hiç alışmadığı bir tarzı var. Haluk Bey ise hiç rahatsız olmuyor, bayılıyor bu "eski" şeylere. Nostaljik arabalara milyonlar akıtıyor, antikalara deli gibi para harcıyor. Bu

oda da muhteşem Haluk Varlı'nın dışa yansımalarından biri işte. Bu rahatsızlık veren belki de tek özelliği, onun dışında elegant bir adam aslında. Özellikle bu eskiye düşkünlüğü yaşını gösterme konusuna gelince hiç işlemiyor onda, kendine uygulamadığı bakım kalmamış adamın. Genç görünmek için her şeyi yapar. Bu nasıl bir çelişki? Bu kadar saygı duymasa suratına "Bir karar ver be adam!" derdi. Yine de kariyerini neredeyse şekillendirmiş birine öyle diyemez. "Bırak bunları Lâl, sevmediğin tek özelliği buysa şanslısın, takılma" demekten kendini alamıyor. Saygı duyduğu kadar saygı da gösteren bir adam Haluk. E bir zahmet saygı da gösterebilirsin, neticede kurduğu imparatorlukta payı var. Ona ne davalar kazandırdı; şirket birleşmeleri, halka arzlar, milyonlarca lira. Karşılığını da aldı canım, üstelik sırf kendine de çalıştırmıyor adam onu. Daha ne istesin, dışarıdan istediği davaları da alabiliyor.

Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra sabahtan beri bir şey yemediğini fark etti ve masanın üzerindeki her zaman bayıla bayıla mideye indirdiği ikramlıklara uzandı. Bu un kurabiyeleri, bu köhne masaya ait tek güzel şey. Tam bir ısırık almıştı ki toplantı odasının ağır ahşap kapısı kendinden beklenmeyecek çeviklikte açıldı. Yanında holdingin CFO'su Mustafa Bey ve holdingin halkla ilişkiler ve reklam işlerini yöneten Nergis Hanım'la birlikte içeri giren Haluk Bey'in alev alev yanan kömür gözleriyle karşılaştığında bir şeylerin ters gittiğini anladı. "Lâl, beni bu saçmalıklardan kurtar!" diyerek dosyayı önüne fırlattı dese yeri. Ceketini çıkarıp sandalyeye attığında öfke dolu bakışlarından kaçmayı başarabilirdi neyse ki. Hangi film sahnesinden kopup geldi acaba bu hareketler, kimi taklit ediyor, neler oluyor?

Lâl dosyanın içinde davalı ve davacı ibarelerini ve her zaman ki firma isimlerini aradı ama bu sadece bir şikâyet dilekçesi. Bir yandan da Nergis Hanım'ın "Bu nasıl bir terbiyesizliktir", Mustafa Bey'in "Ekmek yediği yere pisleyen insanlar işte" cümlele-

ri kulağında. Ne olmuş olabilir ki, yine birileri işten çıkarıldı ve işe iade davası açıyor herhalde ya da bir çalışan fazla çalışma ücretlerinin verilmediğini iddia ediyor, nedir bu tepkiler? Ancak bir anda odadaki uğultulardan onu koparan bir şey oldu ve ağzında evirip çevirdiği kurabiye'nin parçaları boğazına takıldı. Kırıntıların boğazında çarpışma sesleri kulağında çınlıyor. "Haluk Varlı'nın Banu İşten'e cinsel saldırı ve taciz girişiminde bulunduğunu..." cümlesiyle karşı karşıya. Kurabiye boğazından midesine inemiyor bir türlü, yutkunma işlevini kaybetti sanki, bayat mıydı, başka bir fırının kurabiyeleri miydi? Midesi bulandı. Nihayet su bardağına uzanmayı akıl edebildi, tamam oldu; boğazını, damağını ve hatta yemek borusunu bu savaştan sağ salim kurtarmayı başardı. Odadaki gürültüden okuduğunu da anlamıyor ki, "Bir dakika" deyip herkesi susturdu bir anda, arkasını döndüğünde Haluk Bey'in üzerindeki sırlıslıkla gömlekten şu kış günü terlediğini anladı. Basit bir soru sordu, "Neler oluyor burada?" Ama odadaki herkes Haluk Varlı'nın böyle bir şeyi asla yapmayacağından başka bir şey söylemedi.

"Yani inanabiliyor musun Lâl, bana böyle bir iftira nasıl atılabilir? Bana?" Haluk Bey haklı, ortada gerçekten büyük bir iftira var. "Kaç senelik şoförüm, acıdım kızına iş verdim yanımda, neymiş ben kızını taciz ediyormuşum, hem de öyle böyle değil yani, sözlü, fiziksel ne ararsan var, böyle bir adammışım ben." Bu basit bir iftira değil, Haluk Bey'in tüm imparatorluğunu yıkabilecek kadar büyük bir iftira. Dosyaya göz gezdirmeye çalışırken bir yandan da insanların sakinleşmesini bekliyor. Ama ne fayda, Nergis Hanım, holdingin kadınlar için gerçekleştirdiği sosyal sorumluluk projelerinden gururla bahsederek duyduklarına inanmadığını, Mustafa Bey ise bu iftirayı atan kızın ve ailesinin affedilemez bir vicdansızlık gösterdiğini söylemekle meşgul.

Bir kadın var, ismi neydi? Banu. Evet Banu, Haluk Varlı'nın onu taciz ettiğini iddia ediyor, anladığı tek şey bu Lâl'in, çünkü

bunun dışında duyduğu şeyler sadece Haluk Bey'e yapılan övgüler. Lâl artık müdahale etmesi gerektiğini anladı, yoksa konuyu irdelemek ve olan biteni anlamak yerine Haluk Bey hakkında ortaya atılan iddianın iftira olduğundan başka bir şey konuşulmayacak.

"Kızım yaşında Lâl, kızım..." Haluk Varlı'nın sesi boğuklaşıyor. "Kızım yaşında Lâl." Ağlıyordu da ondan mı Lâl'e öyle geldi, hayır, gözleri ateş saçıyor, neden sesleri boğuk duyuyor o zaman, kahretsin, yediği kurabiye de midesinde dönüp duruyor. "Kızım yaşında, senin yaşında işte." Anladı tamam, kızı yaşında ama şu an daha büyük problemleri var Lâl'in, mide bulantısı arttı, kesin zehirlendi, kurabiye olsa bu kadar çabuk etki etmez ama, acaba dün gece yediği tavuk mu etkisini göstermeye başladı? Burak'la buluştukları restorana ilk defa gitmişti, kesin tavuktan, acaba Burak da zehirlendi mi? Açıp soramaz da, yanından nasıl kaçtığı belli. Uzun saçlarının önüne düşmesinden nefret ettiği için saçını sürekli toplamasına rağmen boncuk boncuk terlemeye başladı. Midesini bulandıran kurabiye gırtlığında, boğuyor Lâl'i, kendini kurtarmak ve nefes almak için elini boynuna götürdü, gerdanındaki boşluğu fark etti ve işte o an artık kurabiyeleri acilen vücudundan dışarı çıkarması gerektiğini anladı, izin isteyerek odadan ayrıldı.

Allahtan toplantı odasının hemen yanında var bir tuvalet, yoksa yaşanacak rezaleti hayal bile edemiyor. "Kızım yaşında, kızım." Yani tuvaletin önünden de bağılıyor olamaz herhalde Haluk Bey, hâlâ gitmiyor kulaklarından şu ses, ah bu sestten bir kurtulabilse, en azından kendine gelebilse, sesi duydukça Haluk Bey'in yanında kusuyor gibi hissetti, sonra daha çok kustu, sonra daha çok. Artık kurabiyelerin tamamını çıkarmıştı, yüzünü yıka-
dı, o sırada gerdanındaki boşluğa tekrar gitti eli, nerede kolyesi? Bütün sabahını düşünmeye başladı, yatarken çıkarmaz ki, onunla yatıyor zaten, nerede düşmüş olabilir öyleyse? Nasıl fark edemedi bu saate kadar, ya yolda yürürken düşüyse, nereden bulacak

o zaman? Sabah gördü mü acaba? Hazırlanıp süslenmekle annesinin dediği gibi birazcık daha fazla ilgileniyor olsa, belki sabah da olmadığını fark edecekti kolyenin. Boğulma hissi de tam geçmiyor zaten, karıncalanmaya bıraktı kendini, boynu adeta yıllardır kendisine yarenlik eden kolyeyi arıyor, bulamayınca da yokluğunu hatırlatmak için kımıl kımıl hareket ediyor. Ama yapacak bir şey yok, kolye boynunda değil, bulabileceğinden emin, elbet bulur, bulmak zorunda, ama önce dönüp şu Haluk Bey'in başına geleni anlamalı. Öyle apar topar çıkması da iyi olmadı ama ilk defa böyle bir şey geliyor başına, hastalık neticede, kim ne diyecek? Hem zaten Haluk Varlı'nın kutsal adının böyle bir olaya nasıl karışmış olabileceğini konuşmaktan başka bir şey yapmıyorlardı ki. Bir şey kaçırmadı yani, şimdi odaya dönecek ve olayı ayrıntılarıyla dinleyecek, zaten Haluk Varlı ve taciz kelimesi yan yana bir tuhaf duruyor, anlamalı önce kim bu Banu?

Banu İşten. İsim pek de yabancı değil. Bu Haluk Bey'in geçen sene asistanı olan kız değil mi? Hatta soyadının İşten olduğunu zannedip kıza iltifat etmek istemişti de, kız da "Gerçekten çok tatlısınız Lâl Hanım, ama soyadım İşten değil, İşten" demişti. Gülünce gözleri kısılp çizgi gibi olan kadınlardan, ne çok beğenir bu insanları. Acaba ağlarken nasıl olur gözleri? Çizgi halindeki bir gözden akan yaşların şekli bozuluyor mudur, çok ağladı mı bu olay yüzünden? Yok canım, ağlamamıştır muhtemelen, zira ortada ağlayabileceği bir olay yok, ah neden girdi ki bu işe bu kızcağız? İyi de bir kızdı, Haluk Bey'in asistanıyken sırf öyle içmeyi seviyor diye Lâl'in kahvesine koymak için vanilya şurubu almıştı da "Bugün size bir sürprizim var Lâl Hanım" diyerek kahveyi önüne koyuvermişti. Günde bir galon kahve içen Lâl için sabah kahvesinin sıcak olması ve vanilya kokması kadar güzel şey herhalde sayıca azdı.

Tuvalet ve toplantı odası arasındaki kısa mesafede, hele de vücudunda yaşanan gelgitlerden sonra, en azından Banu'nun

kim olduğunu hatırlamasıyla kendine güveni tazelenmiş şekilde girdi içeri Lâl. Artık olayı enine boyuna dinleyebilir, ne şikâyetiymiş, detayları öğrenebilir. Odaya girdiği anda Nergis Hanım'ın "Ben de sana bakmaya geliyordum Lâlciğim" diyerek kapıya yöneldiğini gördü. Haluk Bey'in endişeli haline bir de hastalığını ekledi, ama ne yapsın, hasta oldu diye suçlanabilir mi? Kendini daha iyi hissettiğini söyleyip teşekkür ettikten sonra yerine oturdu, bacak bacak üstüne attı ve Haluk Bey'in bu konudan ilk ne zaman haberdar olduğunu, herhangi bir şekilde Banu ya da babasıyla iletişime geçilip geçilmediğini sordu. Tabii ya, Banu'nun babası, Haluk Bey'in "kaç senelik şoförüm" dediği Celal Abi. Celal Abi, Lâl'i geç saatlerde ofisten evine az bırakmadı. Her zaman da "Sen de çok çalışıyorsun Lâl kızım, biraz zaman ayır kendine" derdi. Hatta bir gece eve dönerken arabada Lâl'e utana sıkıla Haluk Bey'in asistan olarak birini aradığını ve kızını önermesinin ayıp olup olmayacağını sormuştu. Lâl de "Neden ayıp olsun Celal Abi, kaç senedir çalışıyorsun Haluk Bey'le, kızını işe de uygun bulursa Haluk Bey buna yalnızca sevinir" demişti. Mide bulantısı tekrar kendini hatırlatmaya başladı.

İletişime geçilip geçilmediğini öğrenmeye çalışırken niyeti aslında bu insanları parayla susturmaya kalkıp kalkmadıkları. Böyle açıktan sormamak için iletişime geçmek gibi genel ifadeler kullanıyor. İftira bile olsa konudan kurtulmak için Mustafa Bey'in yapabileceği şeyler bunlar ve Lâl'in her şeyi tüm açıklığıyla bilmesi çok önemli. Sonuçta ortada henüz bir dava yok, sadece savcılığa suç duyurusunda bulunulmuş belli ki ve eğer tüm ayrıntılarıyla olayı öğrenebilirse sağlam bir savunma hazırlayabilir.

"Bana her şeyi tüm açıklığıyla anlatın" dedi demesine ama Haluk Bey o kadar kızgın görünüyor ki ne dese yanlış anlaşılacak bir durumda hissetti kendini Lâl. Nitekim Haluk Bey'in hassas bir durumda olduğu, verdiği tepkiden hemen belli oldu. Yoksa Lâl ona inanmıyor mu? "Tüm açıklığıyla anlatın" gibi bir cüm-

le nasıl kurabilir ki? Sanki sakladığı bir şey mi var? Lâl kibarca süreci baştan sona açık bir şekilde dinlemek istediğini açıkladı. Konunun ne zaman başlayıp bu aşamaya nasıl geldiğini, bu konuda Banu ya da babasıyla aralarında bir konuşma geçip geçmediğini merak ettiğini söyledi. Ama isterlerse Haluk Bey'in bunu yapmadığını saatlerce konuşabileceklerini, bu konuda bir şüphesinin olmadığını, ancak bunun konunun çözülmesine bir katkısının olmayacağını da ekledi. Bu cümleyi kurarken insanları susturabildiğini sayısız kere tecrübe ettiği ses tonunu kullandı. Bu ses tonuna bayıldığını itiraf etmeli, artık üzerine çalışmaya bile başladı; nerelerde vurgu yapması, hangi durumlarda bu ses tonunu kullanması ve hatta kimlere karşı kullanması gerektiği... Astı olan kimseye karşı bunu kullanmaz mesela, hukuki olarak gerçekleştirilmesi imkânsız şeyler isteyen üstlerine ya da müvekkillerine karşı ise müthiş bir silah, özel hayatında sorulara verdiği cevaplar beğenilmeyince de işe yarıyor. Asla yüksek bir ses tonu değil, kırılğan da değil, ricacı hiç değil, ebeveynlerin çocuklarına yapmamaları gereken bir şey olduğunda kullandıkları ses tonuna benziyor biraz, ama o kadar üstten de değil. İşte yine işe yaradı. Haluk Varlı'yı bile kendine getirebilir bu ses tonu, öyle ki adeta içine kaçarak olayı anlatmaya çalıştı adam. "Bir şey olduğu yok, kız asistanımdı, en yakınımıdaydı biliyorsun, babası da kaç yıllık şoförüm işte. Neredeyse altı ay önce başladığını, bir süre de devam ettiğini iddia ediyorlar, altı aydır neredelermiş, insan böyle bir şey yaşasa o kadar zaman hiçbir şey olmamış gibi benim şirketimde çalışmaya devam eder mi?" Etmez, ortada bir saçmalık olduğu belli. "Siz rahat olun lütfen, gerçekler asla gizli kalmaz, her şeyi hallederiz, sonrasında da iftira davası açarız gerekirse, ancak öncesinde dosyayı detaylı bir şekilde incelemeliyim" diyerek dosyada yer almayan, ancak bilmesi gereken bir şey olup olmadığını sordu tekrar. Haluk Bey konunun soruşturma aşamasında kalması ve davaya dönmemesi gerektiğini, Lâl inceledikten

sonra yarın sabah dokuzda görüşmeye beklediğini söyledi. Tamam o zaman, sonradan karşısına çıkacak bir şey yok Lâl'in, yarın görüşecekleri konusunda anlaştıktan sonra dosyayı da eline alarak ayağa kalktı ve Haluk Bey'in elini sıktı. Haluk Bey'in gözlerindeki endişe biraz olsun azaldı, kendisine ve mesleki bilgisine duyulan güven hoşuna gitti. Odadan ayrılırken, boynundaki karıncalanma yerini kaşıntıya bıraktı.

Arabasına doğru yürürken, sabah topuklu ayakkabı giymek için ürettiği bahanelere şükretti. Hep bir sebep bulabilir topuklu ayakkabı giymemek için, ne gerek var ki ayaklarına böyle bir zulüm yaşatmaya zaten. Çok özel günler dışında, bir de bazı kıyafetlerle zorunlu giyilmesi haricinde olmasa da olurlar. Dünyada gece Burak'la çıktığı yemekte mesela, küçük siyah elbisesinin altına da babet geçirecek hali yoktu. Ama bugün bir de topuklu ayakkabı giyseydi arabasına ulaşabileceği şüpheliydi. Hemen eve gitmeli, üzerindeki kustumuk kokusundan kurtulmalı, attı arabaya kendisini ama kontağı çevirecek hali bulamadı kendinde bir an için. Allaha arabada hep su bulundurur, şu an tam ihtiyacı olan şey, suyu yüzüne çarptı ama yine unuttu işte, hep aynı şey, gözündeki rimel akıp gitti kesin. Bir türlü öğrenemiyor şu süs püs işini, zaten sürdüğü bir rimel, bir allık, sevmez de makyajı çok, azıcık dikkat ediverse. Arada sürdüğü kırmızı ruj hariç, kolyesine yakıştığını düşündüğünden herhalde kırmızı rujun yeri ayrı. Dikiz aynasından baktığında boynundaki kızarıklık, kaybolup giden tek şeyin gözlerindeki rimel olmadığını hatırlattı, kaşıntının sebebi de belli oldu işte. Arabayı sonunda çalıştırabilirdi ve o kasvetli otoparktan virajları döne döne çıktı.

Evine çabucak varmak ne mümkün İstanbul'da, gündüz çıksa da işten nafiye, her saatte trafik var artık. Trafikte az iş halletmedi aslında, Haluk Bey'in dosyasına da bir göz atabilir ama ceza dosyası bu. Ceza davalarıyla pek haşır neşir değil, bu kadar varlıklı bir adam, hakkında bu denli ciddi bir karalama varken neden iyi

bir ceza avukatı tutmayı tercih etmez ki? Yani halleder elbette, ama Őu an başlayamaz. Hasta gibi hâlâ, önce eve gitmeli, bir duŐ almalı, kendine gelmeli. Bir de önce rutin görevini yerine getirmek için annesini arayıp iyi olduğunu ve eve geldiğini söylemeli. Ama Őu trafikte vakit nasıl geçecek? Gözü yan koltuktaki dosyaya takıldı yine, şöyle bir açtı dosyayı, Şikâyet dilekçesini elinin ucuyla iterek çıkardı dosyadan. “YaklaŐık iki senedir çalıştığım Varlı Holding’de işe Haluk Varlı’nın asistanı olarak başladım. Haluk Varlı’nın en başından bu yana yakınlık kurma çabalarını çalışanını seven bir amir, patron ve hatta babacan bir tavır olarak yorumladım. 2.7.2022 tarihinde birtakım iş dosyalarını holdingden alarak BeŐiktaş’ta bulunan otele gelmemi istediğine dair bir mesaj aldım ve pozisyonum gereği denileni yaptım. Ancak o gece oteldeki odasına gittiğimde kısık bir müzik eşliğinde romantik bir akŐam yemeği için hazırlanmış bir masayla karşılaŐtım.” Bir de o otelde mi olduğunu iddia ediyor yani bütün bunların! Bu kadar toy musun kızım gerçekten, yemek masasına romantik falan demiş üstelik, hem o otele kaç kere Lâl de gitti, Haluk Bey’in tüm iş görüşmelerini yaptığı otel işte. Kızları evlendikten sonra Haluk Bey evden uzaklaŐmak istediğinde ara ara kalır hatta. Buna şahitlik edecek en az on çalışan bulunur, bari daha orijinal bir yer seçseydi. O kadar da zor olmayacak sanki, hemen bakmasa da olur. Gözü aynaya takıldı bu kez, boynundaki kızarıklık solmuş ama kolyenin yokluğunu unutmuş değil. Nerede, nasıl kaybetti? Akla almıyor. Dava dosyası bekleyebilir, kolye Őu an her Őeyden daha önemli göründü gözüne. Geriye doğru sarıp geçtiği tüm yerleri, izleri takip edip kafasında kolyeyi nerede düşürmüş olabileceğini bulmaya çalışıyordu ki, trafik bir anda akmaya başladı. İşte böyle İstanbul trafiği, akıl sır ermez.

Evin kapısına geldiğinde biliyor, kapıyı açacak ve Esmer kapının yanındaki puftan Lâl’in üzerine atlayacak. Lâl’e de iyi gelir hem, biri tarafından öyle karşılanmak kime iyi gelmez, çevir-

di anahtarı ve beklediği şekilde kucagında Esmer. İlk anda fark etmediyse de hemen sonra Esmer'in hep aynı noktayı yaladığını gördü portmantonun aynasında, boynundaki kolyenin gittiğini anladı mı, belki de sadece solgun kızarıklığı bir yara gibi algıladı, onu iyileştirmeye çalışıyor. Kendi yaralarını da böyle yalamazlar mı?

Esmer'le kucaklaşmaları bittiğinde anahtarı kapının üzerine geri taktı, sabahki anahtar arayışını bir daha yaşamak istemiyor. Dün gece eve nasıl geldiğini düşününce anahtarları nereye attığını hatırlamaması garip değil aslında. Mutfağa gitti, arabadaki su yetmedi soluklanmasına, büyük bir bardak suya ihtiyacı var her zaman olduğu gibi. Burak'la her şey yolundaydı aslında, güzel bir yemek yemişler ve Burak'ın evine gitmişlerdi. Daha güzeli, eve gittiklerinde Lâl'in önüne büyük bir bardak su koymuştu Burak ve "Senin için aldım bu bardağı" demişti. Artık büyük bardakla her su içtiğinde bu mu aklına gelecek yani, bu nasıl bir işkence? Zaten küçük bardakta su içmez ki. Dolaptan altılı takımdan bulaşık makinesinde olmayan tek büyük mavi cam bardağı alıp doldurdu. Burak'la tanıştıkları sempozyumda da önünde büyük bardakta su olan tek konuşmacıydı Lâl. "Sana yapılan en tatlı üç şeyi sırala" deseler, Burak'ın bu hareketi ilk sıraya yerleşebilir. Kana kana içti suyu, dün Burak'ın getirdiği daha bir güzeldi sanki. Bardağı masaya koyup yatak odasına doğru yürümeye başladı. Her şey bu kadar güzel giderken neden tam sevişecekleri esnada yatakta doğrulup "Eve gitmek istiyorum" demişti ki? Sebebini kimseye açıklamak zorunda değil elbette. Gerçi Burak da kibarlığını bozmadı, sebebini sormadı, iyi ki de sormadı, Lâl de bilmiyor ki. Burak'tan gerçekten hoşlanıyor aslında, neden üstünü başını giyinip evden dışarı attı kendisini? Kaçmak daha doğru bir kelime yaptığı şey için, ayakkabılarını ayağına geçirivermiş, montunu kaptığı gibi üzerine bile giymeden çıkmıştı. Elindeki anahtarları eve gelene kadar takside nasıl sıkıysa fırlatıp atmıştı

“Hiçbir şeyi unutmuyor ki insan, unutamıyor. Sadece hatırlamıyor.”

Başarılı bir avukat olan Lâl, yıllardır çalıştığı ünlü iş insanı Haluk Varlı aleyhine açılan taciz davasını aldığı anda, hayatının değişeceğinden habersizdir. Varlı'ya duyduğu güven ve gerçeği ortaya çıkarma kararlılığı, hafızasının oynadığı oyunlarla yerle bir olur.

Çünkü gerçek, çok daha derin ve sarsıcıdır.

Şikâyet dilekçesi, medyada patlayan haberler ve gazeteci Burak'la yaşadığı çarpıcı yakınlaşma, Lâl'in kendi geçmişine açılan bir kapıyı aralar. Bastırdığı, unuttuğunu sandığı çocukluk anıları –acı, utanç ve sessizlikle örülmüş gerçekler– yavaş yavaş gün yüzüne çıkar. Kaybolan bir kolye, tanıdık bir koku, bir gözlük... Hepsi, Lâl'in unuttuğu ama bedeninin hep taşıdığı hikâyeye geri götürür onu.

Artık yalnızca bir dava değildir uğraştığı. Kendi geçmişiyle yüzleşme ve başkalarının susturulmuş hikâyelerine ses olma mücadelesidir bu.

Bu roman, çaresiz sessizliklerin ardında yankılanan çığlıkları duymak isteyen herkes için...

